

Klānu

OŠUPES PAGASTA PĀRVALDES
INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

vestis

2013. gada jūnijs Nr. 3 (181)

Kultūras afiša

➤ **22. jūnijā plkst. 20:00** Degumnieku tautas namā ieskanēsims Jāņus lustīgā koncertā kopā ar Daigu Petkeviču, Normundu Jakušonoku un Kasparu Timani.

Plkst. 22:30 – tikpat lustīgas dejas kopā ar grupu „Mājupceļš” /Cēsis/.

➤ Zemnieku saimniecība „Miglas” tāpat kā katru gadu **Ligo vakarā gaida ligotājus „Miglās”**.

Šogad mūsu priekam spēlēs Artūrs Grandāns un Māris Dreiškis, jeb grupa „LEIVĒRI”.

Laipni gaidīti!

➤ Līdz aprīļa beigām ikvienam novadam, pagastam, kurā dzīvo kaut viens pašdarbnieks, kas piedalās Dziesmu svētkos, bija jāiedzied sava Dziesmu svētku zīme, ko ieaut katra novada vai pagasta svētku karogā. Dziesmu svētku režisors Uģis Brigmanis iecerējis, ka 30. jūnijā visā Latvijā brīdī, kad saule būs zenītā, no pulksten 13:12 līdz 13:40, visos pagastu un pilsētu karogu mastos uzvilks šos īpaši Dziesmu svētkiem veidotos karogus. Katra karoga pacelšanas mirkli plānots nofotografēt, lai 30. jūnija vakarā svētku atklāšanas brīdī Dziesmu svētku parkā Rīgā lielajā ekrānā un pēc tam arī televīzijā parādītu kopainu. Lai īstenotu šo ieceri, būs nepieciešami 595 karogi.

Tā kā no 1. jūlija līdz 7. jūlijam Rīgā Dziesmu un deju svētkos piedalīsies Ošupes pagasta dejojāji, tad arī pie mums tika iedziedāta šī īpašā Dziesmu svētku zīme. Liels paldies par to Inetai Strodei.

Un tā... VPKD „Degumnieki” aicina visus savus atbalstītājus **30. jūnijā plkst. 13:00 pie Degumnieku tautas nama**, lai kopīgi paceltu mūsu īpašo Dziesmu svētku karogu.

Iepriecināsim klātesošos ar nelielu koncertu, kurā piedalīsies visi Degumnieku TN pašdarbības kolektīvi.

Līgo svētki ir laiks, kad basām kājām lasot jāņuzāles, pinot vainagus maziem un lieliem, pušķojot māju un gatavojoties svētkiem, izjūtam ne tikai dabas vilinošo smaržu, bet arī tās liego pieskārienu, sniegto svētību, aizsardzību un gavilējošu mieru un harmoniju.

Cilvēki, dziedot Līgo dziesmas, attīra sevi, svētī savus tuvākos un savu mājvietu, atbrīvojot vietu laimei, priekam un auglībai. Tiek veikti seni rituāli, gatavots saules simbols – apaļais, zeltainais siers, – lasītas jāņuzāles, pīti vainagi. Līgotāji lec pāri ugunskuram, dod vietu skaistumam, veselībai, lab-sajūtai, emocionālam pacēlumam un maģiskām sajūtām.

Lai ikvienam mūsu pagasta iedzīvotājam Līgo svētkos izdodas sajust kopā būšanas vienojošo prieku un uz mirkli ļauties gada isākās nakts noslēpumainībai. Lai katrā mājā ienāk saulgriežu auglība, ražība un gaisma! Īpašs sveiciens Līgām un Jāņiem!

Ošupes pagasta pārvalde

Labu ceļa vēju ņems, absolventi!

**Izlaidums Degumnieku pamatskolā
15. jūnijā plkst. 18.30**

Vienīgais veids, kā sasniegt savus mērķus, ir paļauties uz saviem spēkiem, mācīties no kļūdām un galvenais – neapstāties, bet turpināt ceļu, lai kas arī notiktu!

➤ **Līdz 28. jūnijam** lūgums atsaukties tos vecākus, kuri vēlas pieteikt savu bērnu Bērņības svētkiem, kas paredzēti 13. jūlijā. Svētki notiks, ja būs pieteikti vismaz 5 bērni. Tālrunis uzziņām 25622223 (Ilze).

➤ **21. jūlijā** Aviācijas svētki.

➤ **28. jūlijā** Ošupes pagasta svētki. Sīkākai informācijai sekot uz afišām.

Informāciju sagatavoja kultūras darba organizatore **Ilze Melngaile**

Izmaiņas atkritumu apsaimniekošanā

No 2013. gada 1. jūnija mūsu pagastā mainās atkritumu apsaimniekotājs.

SIA „ALBA” vietā atkritumus no Ošupes pagasta turpmāk izvedīs SIA „Madonas namsaimnieks”. Atkritumu apsaimniekotāja maiņa ir saistīta ar izmaiņām likumdošanā, jo, saskaņā ar valsts atkritumu apsaimniekošanas plānu, visa Madonas novada teritorija, t.sk. Ošupes pagasts, ir iekļauta „Vidusdaugavas atkritumu

apsaimniekošanas reģionā”.

Atkritumu izvešanas grafiks paliks nemainīgs, iedzīvotājiem būs tikai jāpārslēdz līgumi ar apsaimniekotāju. Līgumi būs sagatavoti un pieejami Ošupes pagasta pārvaldē.

Ja ir jautājumi par atkritumu apsaimniekošanu, vai nepieciešams pasūtīt konteinerus vai speciālos atkritumu maisus, varat griezties pie Madonas namsaimnieka.

Uzņēmuma vadītājs O. Lucāns –

tel. 29487481

Atkritumu apsaimniekošanas speciāliste Ineta, tel. 64807076, kā arī Madonas namsaimnieka mājas lapā: www.madonna.lv

Informāciju par atkritumu apsaimniekošanas jautājumiem var saņemt Ošupes pagasta pārvaldē.

Ar cieņu,

Ošupes pagasta pārvaldes vadītājs

A. Šķēls

Ziņas no feldšerpunkta

Ģimenes ārsts R. Rudzāts Degumnieku feldšerpunktā apmeklētājus pieņems **2013. gada 12. jūnijā un 26. jūnijā no plkst 13.00 līdz 15.00**. Svarīgi iepriekš pieteikties pa tālruni 22023737 vai zvanot uz Barkavu pa tālruni – 64894203, lai saskaņotu pacienta pieņemšanas laiku un dakters paņemtu slimnieka kartiņu līdz no prakses vietas. Pie ģimenes ārsta par vizīti jāmaksā Ls 1,00.

Plānoju doties atvaļinājumā no 01.07. līdz 02.08.2013. Šajā laikā pēc palīdzības griezties neatliekamajos gadījumos izsaucot NMP – 113 vai pēc padoma – ģimenes ārstu konsultatīvais diennakts telefons – 66016001.

Vasara ir atnākusi visā savā krāšņumā. Sācies brīvlaiku un atvaļinājumu laiks. Vēlos atgādināt – rūpējaties par savu un savu tuvinieku veselību! Karstajās dienās noteikti jālieto galvassegas uzturoties ārā un jādzer pietiekoši ūdens visas dienas garumā – 1,5 – 2 litri. Cilvēkiem, kuriem ir sirds un asinsvadu slimības, paaugstināts asinsspiediens, tāpat bērniem – vajadzētu atturēties ilgstoši uzturēties tiešā saulē. Atsākusies arī peldēšanas sezona. Aicinu uzmanīt bērnus un peldēties doties ar tiem kopā, neskrīet ūdenī sakarsušiem un tikko labi paēdušiem. Nepeldēties nepazīstamās vietās un nelekt tajās ar galvu no augstuma. Atgādināt saviem bērniem arī par drošību, braukājot ar velosipēdiem un citiem braucamrīkiem. Novēlu visiem siltu un jauku vasaru, uzņemt tās enerģiju un vitamīnus, kurus iespējams baudīt svaigā veidā, lai pietiktu spēka un dzīvesprieka, un organisma spēju pretoties rudens un ziemas vīrusiem!

Sarmīte Saulīte

Izvēle izdarīta

2013. gada pašvaldību vēlēšanas noslēgušās, Ošupes pagasta iedzīvotāji savu izvēli izdarījuši. No Ošupes pagasta vēlēšanu saraksta 992 balsstiesīgajiem, nobalsojis 371 cilvēks. Derīgo aplokšņu kopskaits – 370.

Par katru kandidātu sarakstu nodoto derīgo vēlēšanu zīmju skaits:

- Nacionālā apvienība „Visu Latvijai!” – „Tēvzemei un Brīvībai / LNNK” – 41
- Partija „Vienoti Latvijai” – 4
- Zaļo un Zemnieku savienība – 77
- Latvijas Sociāldemokrātiskā strādnieku partija, „Tautas kontrole” – 16
- „POLITISKĀ PARTIJA IZAUGSME” – 8

- „Reformu partija” – 1
- Partija „Vienotība” – 222

Madonas novada vēlēšanu nodotais balsis par Ošupes pagasta deputātu kandidātiem:

- **Valdis Bukelis** (Nacionālā apvienība „Visu Latvijai!” – „Tēvzemei un Brīvībai / LNNK”) – 1102
- **Mārcis Iesaliņš** (Zaļo un Zemnieku savienība) – 2502
- **Edīte Zaube** (Latvijas Sociāldemokrātiskā strādnieku partija, „Tautas kontrole”) – 893
- **Daiga Ķevere** (Partija „Vienotība”) – 2761

Informāciju sagatavoja
Ilze Purpļeviča

Bibliotēka piedāvā jaunas grāmatas

Latviešu literatūra:

- A. S. Gailīte. Neredzamo važu gūstā
- V. Kacena. Balle beidzās pusnaktī
- A. Putene. Ārsts Matīss Grauds
- L. Nemiera. Lidojums
- A. Manfelde. Dzimtenīte
- Ē. Kūlis. Diena kā sieviete
- L. Sēle. Kaislību pavārgrāmata
- M. Pohodņeva. Tumsas inversija
- R. Plūcis. Ceļojums ar „Cerību vēju”
- I. Lagzdiņa. Izslāpums. Olga Dreģe
- A. Auziņš. Nevīstošā saulespuķe
- S. Ozola. Zilais māls
- L. Blaua. Dzīves stāsti
- A. Zelčs. Leģionāri

Ārzemju literatūra:

- M. Levi. Vārdi, kurus viens otram nepateicām
- N. Robertsa. Otrā iespēja. 1. gr.
- P. Makleina. Parīzes sieva
- H. Vasmu. Simts gadi
- A. Mariņina. Tīģeru cīņa ielejā. 1., 2. gr.
- L. Keplers. Hipnotizētājs
- S. Lārka. Kivi aicinājums
- Š. Linka. Lūriķis
- S. Montefjore. Mīlestības nošu raksti
- S. Filipa. Bēgošā līgava
- Š. Binghema. Sirds pārvērtības
- L. Railija. Orhideju nams

Bērnu literatūra:

- Dž. Kinnijs. Grega dienasgrāmata. 5., 6. gr.

- M. Laukmane. Gar ausīm skrien vējš
- Manas mīļākās pasakas
- Batore. Kaķeniņas piedzīvojumi
- Ledus laikmets. 4
- M. Krosiks. Tikai puikām
- S. Delmega. Tikai meitenēm
- L. Pauls van. Šausmu autobuss
- Pēterītis un Anniņa (anekdotes bērniem)
- Dž. Nadina. Klapatu Penija ir ķibeļu mag-nēts
- A. Kivirehs. Kaka un pavasaris
- A. Rozēns. Pārsteiguma ballīte Hūbertam

Nozaru literatūra:

- H. Kīnemanis. Aitkopība
- B. Peics. Vistkopība
- K. P. Estesa. Sievietes, kurās skrien ar vilkiem
- I. Prisoļkina. Ielpo laimi un mīlestību. 2. gr.
- A. Rādiņš. Arheoloģiskais ceļvedis latviešu un Latvijas vēsturē
- Latvijas vēstures atlants

Sakarā ar atvaļinājumu bibliotēka būs slēgta 8. – 26. jūlijam, un 19. – 30. augustam.

Bibliotēkas vadītāja **Ināra Kokare**

Poēmas cienīga diena, jeb „Spicās Spalvas” salidojums Vestienā

24. maijā Vestienā notika vienas dienas teorētiski praktiskais seminārs brīvā dabā „Burtu un pieturzīmju pielietojums svētkos”. Jau vairākus gadus pagastu informatīvo izdevumu veidotājiem nenotiek konkurss „Spicā Spalva”, kad notika avīžu vērtēšana un nomināciju piešķiršana. Pēdējos gados avīžnieki pulcējās kādā no pagastiem (pagājušajā gadā pasākums notika pie mums, Degumniekos), lai iesaistītos radošās aktivitātēs un apspriestu ar pagastu avīzēm saistītas lietas.

Poēmas cienīga diena, tā es varu teikt par 24. maija dienu, kad Vestienā notika Madonas, Lubānas un Varakļānu novadu laikrakstu veidotāju saiets „Spicā Spalva”. Liels paldies Ošupes pagasta pašvaldībai un „Klānu Vēstis” redakcijai, ka arī man tur palaimējās pabūt. Iespaidu (spilgtu!) tik daudz, ka derētu apdzejot, bet tā kā tas nav tik viegli izdarāms (trūkst laika!), lai lasītājs piedod par bālu informāciju.

Realizējās arī mani savtīgie nolūki, jo, lūk, salidojuma saimniece – Vestienas pagasta avīzes „Pie Mums” redaktore Ilga Sabitova (Laukšteina) ir (vai bija) mana kursa biedrene Jelgavā – LLA. Un tā kā šogad 1975. gada agronomu faķa (fakultātes) izlaiduma salidojumā ceram satikties Jelgavas pilī, runāt bija daudz ko. Tad vēl plus atmiņas, atmiņas, atmiņas, plus vēl kā pašlaik dzīvojas mūsu kursa meitenēm un zēniem, pareizāk laikam – kundzēm un kungiem. Un otrs egoistisks ieguvums – otrreiz dzīvē pēc (apmēram) 55 gadiem biju mūsu lielākajā kalnā Gaiziņā. No bērniības ekskursijas neatceros neko, tikai ceļu uz kalna virsotni gan. Un tas taču ir daudz pēc pusgadsimta „šķiršanās”. Un vēlreiz kalnā pa skatu logu raugoties, nevilšus jāsaka – „Čik skaista ir Latvija!”

Rosinošas un bagātās bija ekskursijas Vestienas pagasta muižā, tagad skolā, „Kadiķos” – kādreizējā Latvijas animācijas filmu pamatlicēja, režisora Arnolda Burova mājās. Par to liels paldies Agneses jaunkundzei (ja pareizi atceros) un Vestienas pagasta informācijas centra konsultantei Vitai Eizentālei. Lieliski bija smalko mākslu konkursi – krāsošana ar augu un ziedu „krāsām”, arī lellišu gatavošana no dzijām. Te lielisku virtuozitāti mums nodemonstrēja Ilga Sabitovas kundze. Un kā gan lai aizmirst Vestienas saimnieču meistarību – gardās pusdienas, ābolkūkas un citus pīrāgus. Tas jo būtiski bija man (atkal egoisms), jo līdzās daudziem trūkumiem, man ir liela atkarība no konditorijas labumiem.

Pēc gada „Spicās Spalvas” kopā būšanu Vestienā apsolīja varakļānieši.

Ja ņem vērā latgaliešu lielo viesmīlību (tā gan nereti top pārspīlēta), tad arī tur solās būt spilgta dieniņa. Un, ja Dieviņš dos, es atkal uzprasišos būt ceļabiedrs „Klānu Vēstīm”.

Jūlijs Augusts Trops

Par to, ka „Klānu Vēstis” delegācija veiksmīgi nokļuva Vestienā, paldies pārvaldes vadītājam Aigaram Šķēlam un kultūras darba organizatorei Ilzei Melngaiļei. Paldies Ivetai Šķēlei par šoferīša pienākumu veikšanu, paldies korespondentiem Inārai Baltajai un Jūlijam Augustam Tropam par aktīvu līdzdalību pasākumā.

Ilze Purpļeviča

Cilvēki ir tieši tik brīvi, cik brīvi tie vēlas būt!

(Dž. Boldvins)

Lai es cerīgu pieclapītēm noziedot, no Degumnieku skolas saimes projām dodas šā gada devītā klase. Viņi mūsu skolas vēsturē (jaunajā skolas ēkā) ir jau 27. izlaiduma klase.

Katru pavasari ievas un pienenes zied, un smaržo vasaras sākuma gaiss. Kā vienmēr. Kā parasti. Un tomēr katru gadu ir kas jauns.

Mūsu šā gada devītie arī ir īpaši. Paši par sevi. Ar savu domāšanu un pasaules izjūtu. Paši domā, ka ir tik brīvi kā putni gaisā.

Katrs cilvēks pats izvēlas to, cik viņš ir brīvs. Šī brīvība var izpausties dažādi. Viens cilvēks var uzskatīt, ka brīvība ir patstāvīga izaugsme gan finansiālā, gan garīgā ziņā.

Bet kāds cits var uzskatīt, ka brīvība ir kārtīga iztrakošanās un laika pavadīšana pēc savām vēlmēm, nevis tā, kā šķiet pareizi. Vecākiem cilvēkiem brīvība var asociēties ar kaujām un upuriem, kas krita mūsu tautas neatkarības labā. Bet jaunāki cilvēki brīvību var uztvert kā ieša-

nu uz ballītēm vai, piemēram, lekšanu ar izpletņiem, kad cilvēks sajūt adrenalīna pieplūdumu, vēju matos, bailes sirdī, bet tajā pašā brīdī viņš jūtas varens un brīvs no saspringtās ikdienas.

Bet es uzskatu, ka brīvība ir nepakļaušanās likumiem, citu cilvēku viedokļu uzklaušana, bet rīkošanās tā, kā man gribas, nepakļaujoties nevienam, sakot visu, ko domāju – atklāti un nebaudoties no tā, ka cilvēks, kuram es pasaku kaut ko, viņaprāt, aizskaroši varētu ar mani nedraudzēties vai arī atbildēt man ar to pašu.

Kas būs, tas būs. Manas domas daudziem var likties nepareizas vai nepieņemamas, bet mani tas neinteresē, jo esmu tik brīvs, cik brīvs es vēlos būt, un viens nevar mainīt manu viedokli, jo šī ir mana uzskatu brīvība. Reizēm brīvību vajag iesprostot krātīnā, bet tā tik un tā cenšas izlauzties uz āru.

Es lasītājam novēlu būt brīvam kā putnam!

Indulis Stalīdzāns,

Degumnieku pamatskolas absolvents

Starp veiksmīgākajiem Latvijas skolās

2012./2013. mācību gadā Degumnieku pamatskolā aktīvi tika vākta makulatūra. No 337 Latvijas skolām, kurās arī darīja šo svētīgo darbu, rezultātā mēs ierindojāmies 12. vietā.

Procesa laikā bija brīži, kad ieņēmām pat ceturto vietu. No Degumniekiem tika aizvesti 4783 kg makulatūras. Iznāk 90,245 kg uz vienu skolēnu.

Aktīvākais makulatūras vācējs bijis Mārtiņš Šķēls no 4. klases. Mūsu aicinājumam nest makulatūru, kas bija izteikts „Klānu Vēstis”, atsaucās daudzi pagasta ļaudis. Paldies visiem, kas deva savu artavu un palīdzēja mums sasniegt labo rezultātu.

Vislielākais paldies mums jāsaka NBS arhīvam.

Informāciju sagatavoja bibliotekāre
Dace Kalniņa

2012./2013. m. g. izglītojamo sasniegumi un apbalvojumi

Megijai Rauzai	Par sasniegumiem vizuālās mākslas olimpiādē	Sagatavoja M. Šķēls
Hārdijai Kristiānai Naglei	Par sasniegumiem vizuālās mākslas olimpiādē	Sagatavoja M. Šķēls
Vendijai Strodei	Par sasniegumiem informātikas olimpiādē	Sagatavoja I. Strode
Ralfam Bormanim	Par sasniegumiem matemātikas olimpiādē	Sagatavoja Z. Juste
Ralfam Bormanim	Par sasniegumiem zēnu vokālistu konkursā „Aiviekstes Lakstīgalas 2013”	Sagatavoja I. Strode
Megijai Elenai Litkei	Par sasniegumiem matemātikas olimpiādē	Sagatavoja M. Bodža
Keitai Kruglovai	Par sasniegumiem skatuves runas konkursā „Zvirbulis 2013”	Sagatavoja M. Bodža
Džuljetai Delfinai Brokai	Par sasniegumiem dambretes turnīros	Sagatavoja M. Mozais
Ričardam Strodam	Par sasniegumiem dambretes turnīros	Sagatavoja M. Mozais
Marekam Ričam Gutānam	Par sasniegumiem dambretes turnīros	Sagatavoja M. Mozais
Viktoram Serečenko	Par sasniegumiem dambretes turnīros	Sagatavoja M. Mozais

Sagatavoja direktores vietniece izglītības jomā **M. Bodža**

Skolēni - labinieki, vecāki un skolotāji pieņemšanā pie skolas vadības.

Vides izglītības aktualitātes Degumnieku pamatskolā

25. maijā Latvijas Etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā norisinājās „Zaļā josta” vides izglītības pasākums visai ģimenei Zaļā diena, apvienojot vairāk kā 4000 lielu un mazu dabas draugu no visas Latvijas, kā arī pašmāju zaļās organizācijas. Par aktīvu darbošanos „Zaļās Jostas” konkursos arī mūsu skola saņēma ielūgumu uz šo pasākumu. Kā aktīvākie bateriju vācēji mūsu skolā pasākumu apmeklēt nopelnīja Zondaru ģimene.

Pasākumā visas dienas garumā darbojās videi draudzīgas radošās darbnīcas, apmeklētāji tika aicināti iesaistīties zaļo organizāciju rīkotās vides izziņas spēlēs un konkursos, kā arī baudīt mūziķa Laura Reinika un grupas „PeR” koncertu. Pasākums tika organizēts par godu Latvijas skolu jauniešiem un pirmskolas izglītības iestāžu audzēkņiem, kuri visa mācību gada garumā vāca makulatūru un izlietotās baterijas. Pasākuma laikā „Zaļās jostas Lielajā balvā” tika apbalvoti skolēni un izglītības iestādes – aktīvākie makulatūras un izlietoto bateriju vācēji. Šogad makulatūras vākšanas konkursa „Tīrai Latvijai!” ietvaros pārstrādei tika savāktas 1055,037 tonnas makulatūras. Skolēnu savāktu makulatūru pārstrādāja papīrfabrika „Līgatne” un katra izglītības iestāde par katrām nodotajām 5 tonnām makulatūras saņēma 5 kg zīmēšanas papīra. Savukārt bateriju vākšanas konkursā „Tīrai Latvijai!” dalībnieki savāca un pārstrādei atkļu sabiedrībai „BAO” nodeva 19,655 tonnas izlietoto bateriju.

SIA „Zaļā josta” aicināja bērnus un jauniešus pārliecināties par savām atkritumu šķirošanas prasmēm, aicinot piedalīties dažādās spēlēs un konkursos. Vislielāko apmeklētāju interesi piesaistīja uzņēmuma piedāvātā mehāniskā PET

pudeļu šķirošanas spēle „Šķiromāns Zīgis”, kas parādīja bērniem, ka šķirot atkritumus ir jautri un aizraujoši.

Pasaules dabas fonds un Latvijas dabas fonds dāvāja iespēju klausīties putnu balsis, kuras ierakstītas īpašā putnu dziesmu lādē, tādējādi apmeklētāji varēja atskaņot izvēlētā putna dziesmu, māco-

ties to atpazīt starp pārējo putnu dziesmām. Savukārt „Latvijas valsts meži” katram pasākuma dalībniekam dāvāja kastīti ar iedēstītu priedes vai egles sēkliņu, kuru vēlāk katrs varēs iestādīt mežā, vairojot Latvijas mežu bagātību. „ZAAO” pasākuma dalībniekus iepazīstināja ar šķiroto atkritumu veidiem, parādot, cik daudz vērtīgu otrreizējo izejvielu iespējams atgūt, šķirot atkritumus. „Eko-prieks” kopā ar Vides izglītības fonda Ekoskolu programmu izglītoja pasākuma dalībniekus par klimata pārmaiņām, atjaunojamo enerģiju un energoefektivitāti. „Dabas vēstniecības” radošajās darbnīcās apmeklētājiem bija iespēja pagatavot apsveikuma kartiņas un grāmatzīmes, izmantojot atjaunojamu resursu – krāsainas smiltis. Visa pasākuma laikā Kino mājā pasākuma dalībnieki varēja skatīties vides izglītības filmas, kuras bija sagatavojusi „Zaļā josta” un „Latvijas valsts meži”. Latvijas Dabas muzeja stendā apmeklētājiem piedāvāja pētīt ūdens iemītniekus un kukaiņus. Savukārt latviešu prāta spēle „Domātājs” piedāvāja bērniem asināt prātu, spēlējot ekoloģiskas spēles. Zaļās dienas ietvaros Ventpsils observatorija mācīja atpazīt planētas un izzināt visumu. Visus pasākuma apmeklētājus ar jaunajiem ekoloģiskajiem cepumiem bērniem „Knīpucis” cienāja maizes ceptuve „Lāči”. Visas dienas garumā no pasākuma apmeklētāju atvestajām tukšajām PET pudelēm tika būvēta māja, demonstrējot, cik plašs var būt otrreizējo izejvielu pielietojums un cik daudzveidīgas var būt ne-tradicionālās ēku celtniecības iespējas.

Saņēmām arī dāvanu kartes no Rīgas Nacionālā Zooloģiskā dārza, Piena muiža, Latvijas Lauksaimniecības muzeja un Latvijas Kara muzeja.

Meža dienas

Kā katru gadu, sadarbojoties ar LVM Lubānas mežniecību, šogad 1./2. un 5. klases kolektīvs piedalījās LVM rīkotajās meža dienās. Vides pulciņa dalībnieki gatavoja skaistus putnu būrītus, kurus izlikām mežā, bet Keitas Kruglovas gatavotais putnu būrītis atrada mājvietu kokos pie skolas, lai rastu iespēja veikt novērojumus un pētījumus par putnu darbošanos. Skolēni ar lielu aizrautību veica sadzīves atkritumu vākšanu meža apkārtnē. Jāteic, ka cilvēki katru gadu mūs pārsteidz ar apkārtnes piesārņošanu un bezatbildīgu atkritumu izmešanu mežos un tā apkārtnē. Savācām ļoti lielu daudzumu maisu ar izmestajiem atkritumiem.

Vides pulciņa dalībnieki aicina ikkatru no jums būt atbildīgiem par apkārtējās vi-

des nepiesārņošanu un tās saglabāšanu!

Kā pateicību par līdzdalību Latvijas dabas saudzēšanā un saglabāšanā, sa-

ņēmām balvā Vides izglītības galda spēli „Audzēsim mežu!” un jauku atpūtu ar dešņu cepšanu.

Aktīva atpūta Latvijas valsts mežos

23. maijā, AS „Latvijas valsts meži” Mammadaba sadarbībā ar Latvijas Orientēšanās Federāciju Latvijā, rīkoja orientēšanās dienu. Skolēniem bija iespēja saskaitīt, cik daudz dažādos veidos ir iespējams orientēties. Vispopulārāk, protams, ir orientēties mežā ar karti.

Tūrisma un atpūtas centrs „Ezernieki” piedāvāja ikvienam no mums startēt un pārbaudīt savas spējas orientēšanās mākslā trīs distancēs: 1,9 km, 2,9 km, 4,2 km. Mūsu skolas skolēni – Vendija Strode, Megija Rauza, Pauls Bārbals, Viktors Serečenko un Jānis Šķēls izmēģināja savus spēkus 2,9 km distancē. Skolēni atzina, ka distance bija grūta, bet deva gandarījumu un prieku par tās uzveikšanu. Novēlam, lai arī katram no jums ir vēlēšanās nākamgad aktīvi atpūsties ar ģimeni Orientēšanās dienā Latvijas Valsts mežos.

Vides pulciņa vadītāja
Mudīte Bodža

No kreisās: Skolotāja Mudīte Bodža, Vendija Strode, Megija Rauza, Jānis Šķēls, Viktors Serečenko un Pauls Bārbals.

27. aprīlī zēnu vokālistu konkursā „Aiviekstes lakstīgalas 2013” Meirānos piedalījās Ralfs Bormanis (sk. I. Strode). Ralfs ieguva žūrijas veicināšanas balvu un Zābera fonda specbalvu.

Pirmsskolas bērnu izlaidums. Uz pirmo klasi dosies: Samanta Ūbelīte, Laura Šķēle, Jānis Toms Bārbals, Sintija Šķēle, Elfa Bormane.

Skolas kolektīvs pavasarī daudz darbojās pie skolas sakopšanas un apzaļumošanas.

PALDIES skolas vadībai, skolotājiem, skolēniem par lielisko sadarbību visa mācību gada garumā. Lai jums saulaina un piedzīvojumiem bagāta vasara!

Redaktore Ilze

Man jāsteidz kļūt, lai pastāvētu...

22. aprīlī Degumnieku tautas namā notika atceres pasākums novadniekam, aktierim Mārim Liniņam. Uz pasākumu bija ieradušies M. Liniņa vecāki, ģimenes locekļi, skolotāji, skolas un klasesbiedri, kolēģi no Jaunā Rīgas teātra, kā arī aktiera talanta cienītāji un pazinēji.

Pasākumu atklāja Ošupes pagasta kultūras darba organizatore Ilze Melngaiļe. Māra vecākus ar ziediem sveica bibliotekāre Ināra Kokare un Māra klasesbiedrs Jānis Ronis.

Turpinājumā vārds tika dots Māra kolēģiem un aktieriem no Jaunā Rīgas teātra. Ievadā – pirms 11 gadiem filmēts video klips „Tu saviļņoji mani”, kurā redzams Māris Liniņš kopā ar saviem kolēģiem – aktieriem. Turpinājumā – dziesmas par mīlestību no izrādes „Latviešu mīlestība” (teksts – Vilis Daudziņš, muzikālais noformējums – Jēkabs Nīmanis), un kompozīcijas, kas vēl nekad nav skanējušas Jaunajā Rīgas teātrī. Ansambļa sastāvā: Varis Piņķis (bungas, balss), Andris Keišs (basģitāra, balss), Jēkabs Nīmanis (ģitāra), Kaspars Znotiņš (pūšamie instrumenti). Izskanēja dziesmas „Tēja”, „Manai meitenei”, „Bezmiegs” un daudzas citas.

Pasākuma otro daļu varētu nosaukt „Māris un mēs, mēs un Māris”. M. Liniņš mācījies vienā kursā ar Regnāru Vaivaru, Artūru Skrastiņu, Andri Keišu, Kasparu Znotiņu, Baibu Broku. Viņš rakstījis arī dzeju. 2010. gadā Māris ieteicis, ka Ziemassvētku laikā aktieri Jaunajā Rīgas teātrī varētu bez maksas lasīt Skalbes pasakas Māra lasījumu, kas iemūžināts video, varēja klausīties arī pasākuma apmeklētāji. Pēc šī lasījuma, Māris ticis izvirzīts par Gada labāko aktieri. Liniņš lasījis arī lekcijas lauksaimniecības akadēmijā. Pasniedzējs bieži nodarbības sācis ar dzeju. Sevišķi tuva viņam bija Klāva Elsberga dzeja.

Lūk, citāti no līdzcilvēku atmiņām par aktieri Māri Liniņu.

Vilis Daudziņš: Māris bija neticami spēcīgs gan morāli, gan fiziski. Viņš bija

Jaunā Rīgas teātra aktieri puda atklātu prieku par dāvinājumu – krūzīti ar Ošupes pagasta ģerboņa attēlu.

sirsnīgs un izpalīdzīgs. Māris bija absolūts noslēpums. Viņš bija cilvēks, uz kuru pilnībā varēja paļauties, tajā pat laikā viņš principiāli atteicās pieņemt citu palīdzību. Viņam piemita ļoti reta īpašība mūsdienās – neapgrūtināt citus ar savām problēmām.

Kaspars Znotiņš: Mums bija kopīga grimmētava. Vienmēr atcerēšos viņa acis, jo tās mani pārsteidza. Māra acis redzēju trauslumu un tajā pašā laikā fizisku spēku. Man vienmēr bija sajūta, ka viņš redz un saprot vairāk par citiem.

Imants Koks: Māris bija izmācījies par inženieri, bija apzinīgs un sportisks. Bet jau tolaik saslima ar teātri un tur nekas vairs nebija līdzams.

Karina Evalde: Ronis, Zābers, Liniņš bija vienaudži un vēlāk mākslinieki. Ar Māri skolas laikā nekad par mākslu runājuši netikām.

Jānis Ronis: Abi ar Māri bijām nosprieduši doties mācīties uz Priekuļiem, māksla tolaik nemaz nebija prātā. Man

viņa ļoti pietrūkst.

Māra mamma: Ja Māris kaut ko bija ieņēmis galvā, tad viņš to arī paveica. Gan Krilovs, gan Hermanis teicis, ka Mārim piemīt dubultdomāšana (loģiskā domāšana).

Guna Zariņa: Māri apvienojās sturģalvība un spītība. Mēs daudz strīdējāmies profesionālajā jomā.

Baiba Broka: Viņš daudz strādāja un sportoja. Man vienmēr gribējās izdarīt visu kārtīgi, tāpat kā to darīja Māris.

Vilis Daudziņš: Māris nepakļāvās dik-tātam. Runāja pretī pat režisoram Hermanim. Kad bija domstarpības ar kādu, viņš piecēlās un aizgāja.

Pasākumā gaitā bija skatāmi video un foto ar un par Māri Liniņu.

Noslēgumā – aktieri kā pateicību saņēma krūzītes ar Ošupes pagasta ģerboņa attēlu. Bet pēc pasākuma visi, kas vēlējās, devās uz Liniņa atdusas vietu Lubānas Jaunajos kapos.

Dace Kalniņa, Ilze Purpļeviča

LĪDZCILVĒKS

„Tev mācības grūti padodas. Ej par brigadier!”

„Klānu Vēstis” lasītāji būs pamanījuši, ka avīzes saturu pēdējā laikā būtiski papildinājis Jūlijs Augusts Trops. Mātes Jānīnas atmiņu stāstījumi, dzeja, saistošas publikācijas par dažādām tēmām. Nolēmām tuvāk iepazīties ar Jūliju Augustu un pastāstīt par to arī tev, lasītāj!

Pastāsti par sevi!

Pēc Degumnieku 8-gadīgās skolas beigšanas aizgāju uz Malnavas l/s tehnikumu (vecais nosaukums), jo māte teica: „Tev mācības grūti padodas, ej par brigadier!” Paklausīju un nenožēloju, jo Malnava toreiz bija ideāla skola, kurā strādā-

ja paasniedzēji vēl no K. Ulmaņa laikiem. Brigadieris no manis neiznāca. Tehnikumu gan pabeidzu ar izcilību, bez konkursa varēju iestāties Jelgavā LLS (vecais nosaukums). Nezin kāpēc, tomēr aizgāju dienēt krievu armijā. Tur sapratu, kādu kļūdu esmu pieļāvis. Lauksaimniecības akadēmiju beidzu pēc armijas. Studēt bija viegli, jo galvā vēl turējās Malnavas skolotāju dotais. Taču arī agronoms no manis neiznāca. Un par abiem diplomiem kopā savā agronomijas specialitātē esmu nostrādājis, šķiet, nepilnu gadu. Saistīja rakstu darbi. Sāku Valkas laikrakstā

1976. gadā, tad Ventspils laikrakstā. Biju lauksaimniecības nodaļu korespondents. Tad Ventspilī iestājos darbā kā Latvijas radio Kurzemes zonas ziņu reportieris. Kad šādu dienestu izveidoja Latgalē, pārcēlos uz mātes dzimteni Rēzekni. Latvijas Radio no 40 darba gadiem nostrādāju visilgāk – 16 gadus. Rēzeknē, sākoties „jaunajiem laikiem”, iekļāvos arī radio „Brīvā Eiropa” latgaliešu programmas veidošanā. Kad Rēzeknē manu darba vietu (dienestu vai struktūru) iekļāva Latgales TV, nepratu pārkārtoties, un atrados uz ielas. Tad nu

turpinājums 8. lpp.

turpinājums no 7. lpp.

kādus 10 gadus strādāju jebkuru gadīju- ma darbu gan cūku fermā, meža darbos, gan kanalizācijās un ūdensvada nozarē. Divas reizes biju bezdarbnieks, un tādu sociālo situāciju nenovēlu nevienam.

Tavas domas par pagātni un šodien.

Manas domas par Latviju K. Ulmaņa laikos ir ļoti labas. Protams, vēsturiski pietrūka laika, jo sākās karš, lai labklājības līmenis būtu augsts visā valstī – īpaši Latgalē. Krievu komunisma okupāciju vērtēju ļoti negatīvi. Es par to nīrgājās, protams, slepus, bija bailes no čekas. Taču arī man jāuzņemas līdzvaina. Lai gan rakstīju vairāk par laukiem, taču tāpat „komunisma celtniecības garā”. Biju arī „komuņaga” (komunists), divus gadus izvairījās, bet tad Ventspils rajona kompartijas vadība lika saprast: vai nu stājies partijā, vai ej projām no redakcijas. Bet tā kā tas darbs man patika, padevos. Šodien. Kaut vīzēs, bet brīvā Latvijā. Šādu lozungu varu kārt vīrsū arī savai šodienai – dzīvei.

Bet ne jau Latvijas valsts ir pie vainas. Slikti es domāju par mūsu prezidentiem, Saeimu, arī valdību.

Ko tu gribētu mainīt, ja būtu iespēja?

Sakārtot Latvijas pamatus. Proti, atjaunot 1918. gada 18. novembra Latviju. Nevar būt latviešiem ilga nākotne situācijā, kad blakus ir gandrīz tīkpat cittauteišu. Aziātu asinis ir stiprākas, daudz tās uzsūks – asimilēs, mūs – baltus.

K. Valdemārs jau 19. gadsimtā rakstīja, ka turpinoties krievu carisma režīmam, latvieši nācija no zemes vaiga pazudīs ap 2040. gadu. Doma nav izteikta burtiski, bet būtība ir pareiza. Raugi, Degumniekos, īpaši latviskā vidē, to nejut, te viss notiek dabiski, latviski. Bet es vairāk nekā 25 gadus nodzīvoju pārkrievotajā Rēzeknē, izbaudīju uz savas ādas gan „suņu valodas” apsaulkājumus un citas okupantu „kultūras nesēju” izdarības.

Paldies tiešām no sirds atbrīvotājiem, bet sen jau bija laiks viņiem atgriezties vēsturiskajās – etniskajās dzimtenēs. Vai tad, piemēram, Krievijas lauki neiet bojā? Viņi gaida savus dēlus un meitas. Īsi – jāveic DDD (deokupācija, dekolonizācija, deboļševizācija). Tāpēc piedalos laikraksta „DDD” darbībā.

Ilgus gadus biju zemessardzē, gan jau vēl arī tagad noturētu automātu. Jo es ļoti vēlos, lai latviskā Latvijā dzīvotu arī mani bērni un mazbērni. Manam laikam, šķiet, latviskuma pietiks, taču nevaru būt pārāk egoistisks. Nedrīkstu!!!

Kas patīk un kas nepatīk pagastā?

Kā es varu to zināt, ja projām biju vairākus gadus desmitus, bet šeit dzīvoju vēl tikai divus gadus? Visš tomēr vairāk patīk. Arī Barkavā, kur bieži esmu, bijušie skolas biedri apskauž mūsu pagastu, proti, pašvaldība (pārvaldnieks) strādājot labi. Tam varu tikai piekrist, lai gan nevaru, arī

negribu iedzīlīnāties šajos jautājumos. Nav ne laika, ne spēka. Jāsakārto visa mūža papīri (arhīvs), gribas vēl arī tos papīrus apsmērēt – aprakstīt. Nagi niez arī pēc zemes, īpaši uz koku stādīšanu, kuru savulaik savās mājās „Mežārēs” tik brīnišķīgi bija veicis mans vectēvs Augusts. Milzum daudz rakstu atstājusi māte, arī tos gribas laist pasaulē.

Žēl, ka mūsu vecā skola netop renovēta. Taču saprotu, ka pašvaldībai vienai pašai saviem spēkiem to nepaveikt. Kaut gan Degumniekos nav nevienas citas pārākās arhitektūras celtnes.

Kas lika atgriezties tēva mājās?

Nezinu. Bet laikam jau senču asinis un aicinājums. Tur esmu dzimis, māte pēc kara strādāja aiz Meirānu kanāla (upes) esošajā Čērziņu skolā. Tagad tur palikuši tikai koki. „Mežārēs” (tautā vēl sauc – „Graudumnieki”) esmu dzīvojis tikai pirmo dzīves gadu. Neko neatceros, bet pievelk kā magnēts. Jā, divaini...

Kad māte 1949./50. mācību gadā sāka strādāt Degumnieku (Gotlība) skolā, dzīvojām vecā pasta ēkā, kura bija aiz kultūras nama (tautas nama). Tad pārcēlušies uz „Plieniem”, tur es „atmodos”, proti, tur „radās” pirmie dzīves atmiņas kadri. No „Plieniem” sāku iet 1. klasē. Tās bija šausmas, jo visu mācību gadu nevarēju iemācīties lasīt! Bet tad, kā spruka valā... Nav man lielāka (gan jau ir, protams, bijis) prieka kā lasīt grāmatas, arī pašam (kaut gan tas ir grūti, zemi rakt vai malku skaldīt ir vieglāk, daudzji to nesa-prot) šo to uzrakstīt.

Tagad vectēva mājās man ir vaļa to darīt, paldies Dievam un liktenim.

Kāds ir tavs hobijs?

To man ir daudz. Ceļot ar velosipēdu. Nodarboties ar labdarību (tagad nav tādu iespēju). Fotografēt. Mācīties atdarināt putnu un zvēru balsis. Dziedāt (labi, ka

neviens to nedzird). Darboties LDV (Daugavas Vanagi – Rēzeknē). Būt par bērnu aukli. Katru dienu strādāt fizisku darbu, cik jau jauda atļauj. Sportu uzskatu par bezjēdzīgu padarīšanu. Īpaši jau manos gadus, kaut gan saprotu tos, kuri tā nedomā un sporto. Bet ko īsti tas vārds „hobijs” nozīmē?

Ko tu nekad nedarītu?

Nevarētu būt ārsts, īpaši jau ķirurgs, jo no tādām runām vien, man iekšas sāk dumpoties. Laikam nevarētu būt, ja nu vienīgi zem šautenes, par sanitāru. Tas, protams, neattiecas uz tuviem cilvēkiem. Es vairs nerunāju krieviski, izņemot cie- miņus no kaimiņvalsts. Tas nenozīmē, ka noniecinu krievu valodu, nebūt nē. Nepeldētos āliņģī. Nelēktu ar izpletni vai gumiju. Nebrauktu ar motociklu, ja pats nesēdētu pie stūres. Neēstu dzīvās austeres. Trešo reizi vairs neaizdotu naudu, kamēr nebūtu nolīdzināti vecie (2) parādi. Ja varētu, nelietotu krievu „matus”, taču vēl nesanāk. Ja būtu bijis vairāk prāta, jaunībā nebūtu tik daudz lietojis alkoholu. Vispār jau nedarītu vēl daudz ko, jo dzīve ir tik daudzkrāsaina gan šodien, gan vakar. Tā kā absolūti par visu nedarīšanu atbildēt nevaru, neatceros gan arī visu... Īsi sakot – nedarītu visu to, kuru atceroties, nodrebu. Un kad nodrebu, atceros...Lai Dievs piedod visus grēkus!

Ko tu vēlētu sliktam un labam cilvēkam?

Abiem es vēlētu Dieva žēlastību, kosmosā valda apbrīnojams garīgais līdzsvars. Un mēs maksājam gan par labiem un sliktiem darbiem, nekur nespruksim. Piemēram, alojas tas, kurš noziedzīgā ceļā saraucis miljonus, un nu domā, ka ir paradīzē. Tāds cilvēks ir vienkārši aklis. Lieliski tas rādīts gan Bībelē, gan Latvu dainās.

Par labiem cilvēkiem es priecājos, bet sliktu man ir žēl. Jā, vairāk žēl, nevis dusmas. Jo ne man sodīt. Kaut gan tajā pašā laikā esmu bijis un esmu par nāves sodu. Kāpēc ASV tas ir saglabāts? Un tas nebūt nav pretrunā ar Dieva likumiem. Kas to apstrīd, ir izrāvuši no konteksta vārdu, bet noklusē pārējos vārdus visā teikumā. Tas tā – pārnestā nozīmē.

Ja tu būtu prezidents, ko tu vēlētu savai tautai?

Es tad darītu un vēlētu arī tautai darīt, kā to lieliski demonstrē Igaunijas prezidents. Viņš uz Krievijas pārmētumu, kāpēc Igaunijā kādā tur pasākumā nav lietota krievu valoda, atbildējis: „Krievu valoda ir okupantu valoda, un mums nav saistoša.” Latviešiem vēlētu atvērt acis, saprast, ka Latvijā nevar būt divi saimnieki, nevar būt divas kopienas, ka tas ir ceļš uz latviešu tautas kapsētu. Latvijai saules mūžs būs tikai tad, kad tā kļūs latviska!

Ar Jūliju Augustu Tropu sarunājis
Ināra Baltā

Degumnieku deļotāji priecē skatītājus Velsā

Degumnieku vidējās paaudzes deju kolektīvam 2013. gads aizrit jubilejas zīmē – šogad kolektīvs svin savu 30. dzimšanas dienu. Pirms trīsdesmit gadiem skolotāja Anita Tropa Degumnieku pamatskolā izveidoja jauniešu deju kolektīvu. Laika gaitā kolektīvs mainījās, kļuva stabilāks, pilnveidojās tā mākslinieciskais līmenis. Bija veiksmes, neveiksmes, bet tad – šis gads sagādāja milzīgu gandarījumu gan pašiem deļotājiem, gan vadītājam.

Sezonas sākumā saņēmām ielūgumu piedalīties folkloras festivālā Velsas pilsētā Ņūportā – „Tredgar House folk festival”. Tā kā 2013. gads ir arī Dziesmu un Deļu svētku gads, tad festivālam paredzētajā koncertprogrammā varējām iekļaut deļas no svētku repertuāra. Mēģinājumi notika 2 – 3 reizes nedēļā, dažreiz mājās devāmies pēc 23. jjiem. Protams, nebija viegli, jo tikai daļa kolektīva dzīvo Degumniekos. Citus mājupceļš veda uz Lubānu, Madonu, Stūrmežu, Rupsalu. Paralēli svētku repertuāra deļām, mācījāmies dažāda rakstura deļas, kas patika pašiem deļotājiem, kuras atklāja latviešu deļas daudzveidību un kuras patiktu Velsas skatītājiem.

17. martā Madonā deļu kolektīvu skatē Degumnieku vidējās paaudzes deļu kolektīvs ieguva 1. pakāpi un kļuva par Dziesmu un Deļu svētku dalībnieku. Prieks un gandarījums milzīgs, bet atpūsties nedrīkst, jo pēc nepilniem diviem mēnešiem gaida Velsa Lielbritānijā. Tā kā kolektīvā deļo daudzi jauniešu vecuma deļotāji, tad ārzemju braucienam varējām izvēlēties arī deļas no jauniešu repertuāra.

Laiks aizskrēja vēja spārnēm. Pienāca 9. maija rīts, priecīgs satraukums, jo daudzi lidmašīnā lido pirmo reizi. Festivāla laikā deļotāji dzīvo ģimenēs, un atkal jādomā – kā varēs saprasties, jo angļu valodu prot tikai daļa.

Londonā mūs sagaida viena no festivāla organizētājam un pēc 4 stundu brauciena ar autobusu, kuru sponsorēja Latvijas Goda konsuls Velsā Tauriņa kungs (viņš pilda arī vēstnieka pienākumus), mūs sagaidīja viesģimenes. Jūtāmies ļoti gaidīti. Pirmajā vakarā notika draudzības vakars ar vietējo deļu grupu *Gwerinwyr Gwent*, kura mūs bija aicinājusi. Iepazināmies arī ar somu deļu grupas *Lovisa Folkdansare dalībniekiem*. Vakars bija sirsnīgs, baudījām Velsas ēdienus, mācījāmies velsiešu deļas, iemācījām viņiem „Plaukstiņpolku”, „Cūka

driķos” un „Tūdaliņ tagadiņ”.

Piektdienas rīts atnesa neparastu piedzīvojumu – koncertu vietējā sākumskolā. Vispirms deļojām 3 – 6 gadus veciem bērniņiem, tad 2. – 6. klases skolēniem. Bērniem ļoti patika latviešu deļas, īpaši „Govju kazaks”. To viņi mēģināja deļot arī pēc koncerta, skolas pagalmā. Sadraudzējāmies ar skolēnu deļu kolektīvu, tikāmies ar bērniem arī nākamajās festivāla dienās.

Mūsu viesģimenes bija sagādājušas pārsteigumu – ekskursiju uz ogļraktuvēm, jo agrāk ogļraktuves deva darbu visiem apkārtnes iedzīvotājiem. Nobraucām 90 km pazemē un pēc ekskursijas atkal nokļūstot virszemē, spējām novērtēt to, cik labi ir elpot svaigu gaisu un redzēt debesis, kaut arī tās bija apmākušās un lietainas dienas. Ekskursija visiem patika. Tagad ar pavisam citām acīm lūkosimies uz ogļraču darbu.

Sestdienas rīts atnesa vēl vienu pārsteigumu. Mums kopā ar deļu kolektīvu no Somijas bija jādeļo uz transporta tilta. Kad ieraudzījām tiltu... Jā, tā bija platforma, kura pārvietojās no viena upes krasta un otru. Deļojām „Es mācēju danci vest”. Bija ļoti divaini, jo platforma slīdēja pa upi, tas bija pavisam neparasti.

Gan sestdienā, gan svētdienā mums bija jāsniedz divi koncerti (katrs 20 minūšu garš). Jau pēc pirmā koncerta skatītāju interese par deļotājiem no Latvijas bija milzīga. Cilvēki pēc koncerta nāca klāt, teica paldies, teica, ka ļoti patik mūsu deļas. Uz nākamajiem koncertiem telpa, kurā deļojām, piepildījās ar cilvēkiem, tie pat stāvēja kājās. Ieradās arī Latvijas Goda konsuls

Velsā Tauriņa kungs, kurš pēc koncerta mums pateicās un izteica atzinību par Latvijas deļotājiem. Viņš teica, ka var redzēt ne tikai augstu deļas izpildījumu, bet arī deļā ielikto sirdi un deļotprieku. Tauriņa kunga vārdi: „Ja tā tiek prezentēta Latvija, tad ir ļoti viegli strādāt”, lika mums justies leņpiem par savu valsti, savu novadu, par savu darbu.

Īpašs pārdzīvojums deļotājiem un arī vadītājam bija mūsu deļu grupas koncerts sestdienas vakarā. Tā bija īpaša Latvijas deļotāju prezentācija. Deļojām „Ābrama polku”, „Kūmas”, „Es bij puika” (puīšu deļa ar maisiem), „Govju kazaku”. Publikas emocijas ir grūti aprakstīt – zāle plaudēja, kļiedza, cilvēki cēlās kājās. Jūtāmies kā zvaigznes, kā slavenības. Novēlu katram izjust tādu viņa darba vērtējumu. Arī es pati, būdama deļu kolektīva vadītāja jau 30 gadus, stāvēju un neticēju savām acīm – mani deļotāji deļoja kā nekad mūžā – viņi izdzīvoja katru deļu ar soliņiem, augumiem, acīm, smaidiem un savstarpējo attieksmi, viņi lidoja. Šo brīdi es uzskatu par savu 30 gadu deļu kolektīva vadītājas augstāko sasniegumu.

Pienāca 13. maijs, atvadu rīts. Jaunieģūtīte draugi, labas atmiņas, vēlme deļot un atgriezties, domas par jauniem festivāliem citās valstīs un sajūta, izkāpjot no lidmašīnas Rīgā – lai cik labi būtu ciemos, vislabāk tomēr ir mājās...

Pašmāju skatītājiem iespēja noskatīties mūsu deļotāju Velsā deļotās deļas un gūt nelielu ieskatu „Tredgar House folk festival” norisē būs Ošupes pagasta svētkos 28. jūlijā Degumnieku tautas namā.

Kolektīva vadītāja Anita Tropa

Dejotāju emocijas par redzēto, piedzīvoto un izjusto:

Indira Baltā:

Man no šī ceļojuma visvairāk paliks atmiņā publika, kas mūs uzņēma par visiem 100%. Viņu emocijas sēžot zālē, vienkārši uzlādēja! Viss ceļojums bija brīnišķīga iespēja piedzīvot un iemācīties ko jaunu. Paldies par to!

Linards Keveris:

Šis bija lielisks laiks, pavadīts kopā ar labiem cilvēkiem. Mums ļoti bija paveicies jau ar to vien, ka dzīvojām ģimenē, kas mūs ļoti labi uzņēma, bija ļoti viegli iekļauties viņu ikdienā. Šī bija iespēja iepazīt jaunu kultūru. Vislabāk, protams, patika tas, kā mūs uzņēma kā dejotājus, jo nekas nelīdzinās tām emocijām, kad tu esi uz skatuves un visiem patīk, kā tu dejo. Šis ceļojums beidzies ar vienu atziņu (ko izteicis Ivars L.): „Labāk vienu reizi dejot Velsā, nekā 10 reizes Latvijā!”

Elīza Tropa:

Pēc šī brauciena man ir ne tikai liels lepnums par kolektīva vadītājas, manas mammas, darba rezultātu, kas izpaudās skatītāju nevilnotās apbrīnas ovācijās, bet arī par pašiem dejotājiem, kuri koncertu laikā gan „saslima” ar deju, gan iemīlēja to vēl patiesāk. Kā topošajai politoloģei, personīgais ieguvums, gudros terminos runājot, ir sociālā kapitāla un korporatīvo saišu palielināšana, proti, es ieguvu motivāciju tālākai karjeras pilnveidošanai, neoficiālās diskusijās un sarunās ar goda konsulu Andri Tauriņu un Anglijas parlamenta pārstāvi Polu Flīnu (Paul Flynn), kuri novēlēja nenobīties no politiskās skatuves izaicinājumiem un intrigām. Grāmata „How to be a MP” (Kādam jābūt parlamenta pārstāvim), kas tagad papildina manu politikas zinātnes literatūras plauktu, vienmēr atgādinās par šo piesātināto, sirsniģām un siltām emocijām bagāto viesošanos Ņūportā.

Aija Bergmane:

Visvairāk man atmiņā paliks tās sajūtas, ko deva publika. Tās emocijas bija neaprakstāmas, kad pēc uzstāšanās cilvēki nāca klāt un teica, cik mēs skaisti dejojām, tas man lika sajusties kā slavenībai.

Iveta un Ivars Karlsoni:

Mums bija bezgalīgs prieks piedalīties šajā festivālā. Mūsu koncerti bija apliecinājums tam, ka dejām, tradīcijām ir tikai viena valoda – emocijas, kas runā pašas par sevi un uzrunāja arī mūs, jo aplausi nevarēja un nevarēja rimties.

Pēc koncertiem jutāmies priecīgi,

atbrīvoti, pārliecināti par to, ko mēs darām un kāpēc to darām.

Visas šīs dienas dzīvojām ārkārtīgi viesmīlīgā velsiešu ģimenē. Ņūporta atstāja ļoti labu, emocijām bagātu iespaidu.

Daiga Vanaga:

Manā atmiņā šis brauciens uz Velsu paliks neaizmirstams, interesants un pozitīvām emocijām pilns piedzīvojums. Savā dzīvē pirmo reizi lidoju ar lidmašīnu un man tas bija kaut kas jauns. Nonākot Velsā, mums viss sācās ar iepazīšanās vakaru, kur bija atbraukuši dejotāji no Īrijas, Somijas un mūsu draugi velsieši, apgūvām un

mācījāmies dejot viņu dejas. Viesojāmies skolā pie bērniem, kur sniedzām divus koncertiņus. Kaut kas nebijis manā dejošanas vēsturē – dejojama uz braucoša tilta, tas bija vienreizēji! Daba un kalni, uz kuriem mēs tikām aizvesti ekskursijā apskatīt ogļu raktuves, vienkārši fantastiski! Ļoti pozitīvu iespaidu atstāja Velsas cilvēki, viņi ir

tik labestīgi un atvērti, smaidīgi, laipni un mūsu koncertus skatījās un atbalstīja ar īpašām emocijām! Paliks atmiņā arī sirsnīgais atvadu vakars, kur mūsu kolektīvs iemācīja dejojot deju „Govju kazaks”. Un nevar nepieminēt mūsu saimniekus, kas mūs viesmīlīgi uzņēma savās mājās, un rūpējās par mums tās visas dieniņas, kad bijām tur, paldies viņiem! Vislielāko PALDIĒS es vēlos teikt mūsu deju kolektīva vadītājai Anitai par šo dāvāto iespēju mums aizbraukt un piedalīties šajā Tautas deju festivālā!

IZ BĒRNA MUTES

Ričards stāsta skolotājai, ka viņa sunītis Tvinkijs visiem kož kājās.

Skolotāja: Kā tad lai, Ričardiņ, pie tevis aiziet ciemos?

Ričards: Nu, uzvelc biežākas zeķes!

•••••

Iveta sarunājas ar Ričardu.

Iveta: Ričardiņ, kad tev tas slinkums ciemos neatnāk, tad taču tu vari daudz ko padarīt.

Ričards: Jā!

Iveta: Nu tad nelaid to slinkumiņu sev klāt.

Ričards: Bet kā tad lai es zinu, kad viņš pie mani nāks?

•••••

Mārtiņš saka pastniecei Ilzei: Tev jaunas brilles?

Ilze: Nē, Mārtiņ, nav jaunas. Kāpēc tu tā domā?

Mārtiņš: Nu tad tev ir nomazgātas. Baigi tīrās izskatās.

•••••

Audzinātāja saka bērniem: Kārtojām mantiņas!

Markuss: Kāda jēga?

•••••

Pusdienas.

Ričards jautā Ronaldam: Kāpēc tu ēd ar kreiso roku?

Skolotāja: Tāpēc, ka viņš ir kreilīs.

Ričards: Nu tad es esmu labais kreilīs.

•••••

Skolotāja ar bērniem uz paklāja risina teksta uzdevumus. Un jautā: Ja ir četras konfektes un tās ir jāsadala četriem bērniem, cik katram konfekšu iznāks?

Ričards: Godīgāk, ja ir trīs.

Skolotāja: Kas trīs, Ričardiņ?

Ričards: Nu bērniem ir jābūt ģimenē tri-

jiem, jo tāds ir likums.

•••••

Skolotāja saka Raineram: Raksti savu vārdu!

Rainers: Es nemāku.

Skolotāja: Raksti, tu māki.

Rainers: Neuzdod man tādus stulbus jautājumus.

•••••

Rainers strīdas ar skolotāju.

Rainers: Es neiešu gulēt.

Skolotāja: Iesi.

Rainers: Es neiešu.

Skolotāja: Iesi.

(pauze)

Rainers: Nožēlojami...

•••••

Iveta jautā Raineram: Kā tev iet?

Rainers: Slikti.

Iveta: Kāpēc?

Rainers: Man vīzija sabruka.

Iveta: Kāda vīzija?

Rainers: Liela vīzija...

•••••

Bērni ēd biešu zupu. Rainers izēdis no zupas visu šķidrumu un saka: Skolotāj, man zupā par daudz salātu!

•••••

Skolotāja izlasa pasaku un lūdz Edijam, lai atstāsta.

Edijs: Tu lasīji ar maziem burtiem, es vēl mazos nesaprotu.

Skolotāja: Bet es lasīju ar lieliem.

Edijs rāda grāmatā: Redzi ar maziem...

•••••

Saruna bērnodrāzā.

Kaspars: Nu kur rodas jauni cilvēki? (pauze). No mammām.

Skolotāja: Pareizi, Kaspariņ, no mammām un tētiem.

Kaspars: Kur tu esi redzējusi, ka tētiem bērni dzimst?

•••••

Rainers pirms autobusa grib skriet un blēņoties. Anda paņem viņu pie rokas. Rainers nelaimīgs sauc: Nesabojā manus asinsvadus!

•••••

Kaspars stāsta grupiņas biedriem: Man jau pie mājas ir drusku atnācis pavasaris. Tur pie bērza jau drusku ir nokusis.

•••••

Ričards dūšīgi ēd brokastis.

Pēc laiciņa rāda mazu rētiņu uz vēdera: Redzi, skolotāj, man jau vēders iepīsa no ēšanas.

•••••

Skolotāja: Rainer, ja tu mani neklausīsi iesi pie direktores.

Rainers: Ko tad viņa man izdarīs? Sakopēs?

•••••

Skolotāja kopā ar Raineru ieiet skolotāju istabā. Uz galda uzlikts cienasts.

Rainers: Te tās sievietes ēd?

Skolotāja: Nu jā, dažreiz ēd.

Rainers: Veikli izdomāts.

•••••

Skolotāja runā ar Raineru. Viņš neklaušās.

Skolotāja: Rainer, es ar tevi runāju!

Rainers: Tekstos?

•••••

Skolotāja Raineram: Kad tu mani sāksi klausīt?

Rainers: Es vēl neesmu pieradis.

Skolotāja: Pie kā tu neesi pieradis?

Rainers: Es vēl neesmu pieradis klausīt. Es visu mūžu staigāšu šurpu turpu.

Pierakstīja skolotāja **Dace**

Zemniecība pirms un pēc okupācijas

„Klānu Vēstis” aprīļa numurā lasītājiem tika piedāvāts ilggadējās skolotājas Janīnas Tropas (Soldones) (1917. g. 29. janv. – 2006. g. 30. janv.) atmiņu stāstījums par izglītību Degumniekos laikā no 1949. līdz 1980. gadam.

Šajā numurā sākam publicēt J. Tropas atmiņas par zemniecību Degumniekos un tuvākajā apkārtnē. Jāpiebilst, ka atmiņas pierakstījis Janīnas dēls Jūlijs Augusts. Viņš labprāt piedāvā savas mātes liecības publicēt arī pagasta avīzē.

Pārņākot uz dzīvi Degumniekos no „Čerziniekiem”, mums palīdzēja Purviņu ģimene – Anna un Alfrēds. Viņi visu laiku gājuši par rentniekiem, jo savas zemes nav bijis. Strādīgi, godājami ļaudis. Alfrēds prata ne tikai zemes darbus, bet veiksmīgi ārstēja pat mājdzīvniekus. Viņš bija arī latviešu leģionārs.

Tikko bija notikušas 1949. gada deportācijas. Dzīve šajā apkārtnē izpostīta daudzām ģimenēm. Izvesti: Jūlija Krēšliņa ģimene, Gravu saime, Jānis Grīnbergs ar ģimeni un citi. Daudzi bija atstājuši mājas, citi tajā laikā nebija mājās, tā paglābdamies no Sibīrijas. Veco saimnieku, kuri turpināja dzīvi savās mājās, bija maz. Jaundegumniekos palika Otto Puišes ģimene. Degumniekos – neviens. Viļa Stulpiņa, Rubuļu un citas saimniecības (ēkas) palika tukšas. Taču ne uz ilgu laiku. Tur ievācās tie, kuriem savu māju nebija. Arī bijušie kalpi no Latgales. Mājas atstāja Dragūnu Anna, Līdaku saime, Plienī, Viškas, Kalvu saimnieks beidza dzīvi pašnāvībā. Palika sieva Toņa. Palika „Sildiņu” saimnieks, Rožkalni aizbrauca. Savās mājās „Asnos” laimējās palikt Veltai Dragūnei, jo izvešanas dienā nebijusi mājās. Tika atstātas „Vilku” mājas. „Kalna Lāčos” saimniecība skolas pārzine Emīlija Lāce, bet ne uz ilgu laiku. Vēlāk tur dzīvoja dienestmeita Maņa no Polijas. „Aizsalnieku” Baltie kādu laiku dzīvoja savās mājās, tad pārcēlās uz centru. Dreikas aizgāja jau kolhozu laikā. Pēc kolhoza dibināšanas savas mājas atstāja Pērles saimnieks. Uz vietas turējās Zirnīs Edvards, arī Priednieku Edvards ar ģimeni. Kādu laiku vārģa „Lielmežnieku” Dragūni, tad mājas pārdeva. Neilgi turējās „Kamolu” māju saimniece, tad ienāca dzīvotāji no Barkavas pagasta. Otrās mājas – „Jaunie Kamoli” tika atstātas tūlīt pēc krievu okupantu varas darbiem pret vietējiem iedzīvotājiem. Tā varētu turpināt vēl un vēl... Bet secinājums ir viens – dzīve Degumniekos (apkaimē) bija izpostīta.

Nodibinoties kolhozam „Gaisma”, tur jau bija pavisam citi cilvēki. Daudzi no Latgales, viens otrs krievs. Taču šie ļaudis jau sen iekļāvušies latviskajā vidē. Pirmā kolhoza priekšsēdētāja bija Alma Krēšliņa. Intelīgenta sieviete, beiguši komercskolu Rīgā. Viņai piederēja labi iekopta saimniecība „Papardes”. Bet vīru okupācijas laikā ieslodzīja nometnē. Par kalpošanu

krieviem pirmās okupācijas (pirms kara) laikā. Neatgriezās no ieslodzījuma. Tāpat no turienes neatgriezās arī Gotlība (tagad Degumnieku) skolas pārzinis Gailītis. Viņš pie skolas organizēja lielā ābeļdarza stādīšanu. Vādīja kori, iekļāvās citos Meirānu pagasta (toreiz) sabiedriski kulturālās dzīves pasākumos. Ko sliktu viņš bija izdarījis vāciešiem? To nesaprata arī vietējie iedzīvotāji.

Kolhozu Krēšliņa vadīja samērā sekmiņgi. No vietējo saimnieku augstvērtīgo sugu melnraibajām govīm un labās tehnikas radās pamats komunistiskajai lielsaimniecībai. Taču ne ilgi. Tikai pāris gadus. Tad sākās rajonu pārdalīšana – Degumniekus atrāva no Meirānu pagasta un pievienoja Varakļānu rajonam. Pārvēlēja arī kolhozu priekšsēdētājus. Prasmīga, zinoša cilvēka – Krēšliņa – vietā nāca krievs Smirnovs. Viņš kādreiz staigājis apkārt mājas būvēdams. Knapi prata parakstīties, ļoti mīlēja alkoholu. Bet nodibinoties krievu varai, šādi cilvēki, acimredzot, bija vairāk vajadzīgi komunisma uzcelšanai. Kas no tā iznāca, esmu jau rakstījusi, tāpēc neatkārtosos.

„Gaismai” tika pievienoti Kalnagala ciema padomē dzīvojošie zemnieki un kolhozu pārdēvēja par „Jauno Gaismu”. Tāds nosaukums palika līdz sovhoza „Degumnieki” izveidei. Smirnova vietā par priekšsēdētāju atsūtīja Juri Bočkānu. Tas raudzījā pacelt Smirnova „noplītēto” saimniecību. Kaut kas jau viņam arī izdevās.

Nodibinoties sovhozam, par direktoru kļuva Mārtiņš Zaube. Dzīve kļuva labāka. Tad direktors bija Bricis. Viņa sieva strādāja par skolotāju, ļoti prasmīgs pedagogs.

Un tad nāca Atmodas laiks. Un atkal viss tika izvazāts. Fermas iztukšojās. Prasmīgākie, uzņēmīgākie, uz privātpašumu talantīgākie pielāgojās kapitālisma noteikumiem, kļuva lielsaimnieki, uzņēmēji. Pārējie sastāda pagasta pensionāru un bezdarbnieku armiju. Darbavietu skaits pagastā ļoti ierobežots.

Cik jau nu šai lietā dara lielākie saimnieki – Juris Čevers, Jānis Krams, Bārbaļi, Mežūļi, Josti, „Cīrulišu”, „Aļņu”, „Apsīšu” saimnieki, vēl viens otrs. Lai neapvainojas neuzskaitītie, jo pagasts nu ir liels, visu nevaru zināt, ne arī atcerēties.

Bet šie mūsu lielākie zemes kopēji turpina (Eiropas šņitē) K. Ulmaņa laikā jau nostiprinātās līsliskās, visā pasaulē atzītās Latvijas valsts augstās zemkopības kultūras tradīcijas. Tālab nobeigumā, lai īss atskats Ulmaņa laikos Degumniekos un apkaimē. Protams, tā ir tikai maza daļiņa, jo dzīvi Degumniekos sāku iepazīt tikai no 1949. gada beigām, precīzāk, mācību gada sākuma septembrī.

Šai apvidū dzīvojošie saimnieki bija turīgi, apkopa lielas zemes platības. Turēja sugas lopus – „Latvijas Brūnās”, beigās arī melnraibās gotiņas.

Visturīgākais bija Ozoliņu Jūlijs. „Ozoliņus” varēja saukt pat par muižu. Tur ar vēja rotoru ražoja elektrību. Ienāca krievi un šo vēsturisko objektu nogāza. Velti prasīt – kāpēc? Tāda jau bija padkrievijas „kultūra”. „Ozoliņos” ražoja sieru, vienu laiku tur bija arī lauksaimniecības skola. Darbus „Ozoliņos” vadīja pārvaldnieks. Kūtīs automātiskā dzirdināšana un citas 1930. – 1940. gadu modernas lauksaimniecības ierīces. Kalpu – gājēju darbs bija attiecīgi novērtēts, aculiecinieki stāstīja, ka par algām sūdzēties būtu grēks. Strādnieki par labiem atzina arī turīgos „Kamolus”. Taču pavisam savādāks bijis „Lielmežnieku” Dragūns, neļāvis pat diendusā lāga atpūsties. Ar savu – „fiksāk, fiksāk!” – slavens kalpu izstrādāšanā bijis arī „Asnu” Vilks. Bet pilnīgi pretēja saimniekam savā labesībā bijusi saimniece, Vilka sieva. Veselas grāmatas cienīgs pozitīvā un arī negatīvā nozīmē bijis „Sildiņu” vecais saimnieks. Lai nebūtu sāpīgi viņa pēcnākamajiem (tagad dzīvojošajiem) neizplūdišu epizodēs, ko atceros, ko man stāstīja. Jā, bija arī tādi – budži, kuri nievāja savus kalpus – darba ņēmējus. Un šos atsevišķos gadījumus izmantoja krievu okupanti, lai nomelnotu visu Latvijas dzīvi līdz viņu – „atbrīvotāju” atnākšanai – okupācijai. Tie bija un vēl šodien ir Krievijas meli. Taču, lai meliem noticētu, tiem ir jābūt ļoti, ļoti lieliem un ticamiem. Var tikai izteikt nožēlu, ka to nesaprot daudzi mūsu politiķi, tādējādi kroplojot Latvijai cienīgas, latviskas jaunās paaudzes veidošanos.

Netālu no Degumniekiem kaut kur pie bijušā kompleksa „Straumes” saimniecība mana kolēģa skolotāja Jokuma vecāki. Viņi ne tikai strādāja ar gājējiem kopā, ne tikai ēda pie viena galda, bet pat vasarās, rudenos ražas vākšanas laikā drudzainībā (vispārējās steigas parādība), ievēroja svētvakaros, svētdienas. Nebija pārāk bagāti, ne arī nabagi, bet humāniskā sirdsprātā pret Dievu, dabu, darbu, piebildīšu vēl – cilvēkiem, viņi bija miljonāri. Par Jokumu saimnieku labestību dzirdēju un atceros daudz stāstu. Kādreiz to sauca par inteligenci. Šodien šis jēgums, parādība vai izpausme jau stipri vien Eiropas „no krējots” tās daudzās apšaubāmās gara vērtībās.

Protams, neaizmirsīsim arī to, ka desmit gados pēc bezdievīgās krievpadomju okupācijas mūsu izskatītās smadzenes vēl nebūt nav brīvas, jo īpaši tajā paaudzē, kurai nebija lemts piedzīvot Latvijas ziedu laikus pirms Otrā Pasaules kara. Mēs, kuri to piedzīvojām, savās atmiņās pretojamies bezdzimuma tauftības – „padomju cilvēks” – izveidei.

Turīgi saimnieki bija arī aiz „Ozoliņiem”. Gaigaliešu Kalpaks – pulkveža O. Kalpaka brālēns, Gaigaliešu Baltais, Ģēģeri, Krēšliņi, kur viens brālis bija izstādējis par agronomu, bet otrs tā arī laikam →

Dosim arī kaut ko pretī!

Publicējot mātes atmiņu pierakstus „Klānu Vēstīs”, apzinos, ka tas ir tikai mazs gaismas stariņš Cērpelnieku (kādreiz) Degumnieku un apkaimes pagātnes izvilkmū 21. gadsimta (tagadnes) ļaudīm – iedzīvotājiem.

Rakstītāja bija jau cienījamais gados, daudz kas varētu būt piemirsies, kļūdīties varētu arī aculiecinieki – stāstītāji.

Tālab gan jau ir radušies kādi iebildumi, papildinājumi un labojumi. Degumnieku pamatiedzīvotāji taču savu vēsturi zina vislabāk, vai ne? Tad nu esiet tik laipni un nekautrējieties dot informāciju „Klānu Vēstīs” redakcijai. Avīzi taču savās pasta kastītēs saņemam par baltu velti. Godīgi būtu dot kaut ko arī pretī.

Lūk, jau viens papildinājums pie avī-

zes aprīļa numurā publicētā Janīnas Tropas (Soldones) atmiņu stāstījuma „Izglītība Degumniekos no 1949. līdz 1980. gadam”. Skolā par skolotāju strādājusi arī rakstniece Keliņa Klāna – Elīna Koļeņņikova (Troņa). Arī viņa bijusi manas mātes skolniece Cērpelnieku skolā, un jau tad skolotāji pagērējuši viņai rakstnieces nākotni.

Paldies labajam cilvēkam par papildinājumu!

Jūlijs Augusts Trops

Salidosim trešo reizi!

Dzīvē ir laimējis beigt trīs skolas. Ja divās (Malnavas tehnikums un LLA Jelgavā – nosaukumi vecie – J. A. Trops) mēs vienkursnieki sadarbību (nosacīti) salidojums turpinātu jau vairākus gadus, tad galīgi no aprites izslīdējis man pats pirmais baltais nams – Degumnieku 7- gadīgā skola. Jā, mēs toreiz tādā mācījāmies, bet 7-ajā klasē par velti priecājāmies, ka drīz skola būs pabeigta. Mūsu klase bija pirmā, kurai 1962./1963. mācību gadā bija jāmacās 8-ajā klasē. Toreiz mēs tādi bijām pirmie, bet šogad mums lemts

atskatīties uz lielu gadskārtu – izpildās 50 gadu kopš pabeidzām Degumnieku skolu. Un šajā pusgadsimtā salidojām (ne visi, protams) tikai divas reizes. Un saietu autore bija Lūcija Broka (Ikauniece). Pirmo reizi pie viņas bijām Stūrmežā, tad Kalnagalā. Liels paldies viņai par šo darbiņu! Bet, kā saka – trīs lietas, labas lietas, tāpēc aicinā sanākt kopā arī trešo reizi. Viegli pateikt, bet kā realizēt? Tā kā kādreiz pēc kapusvētkiem bija zaļumballes, tad varbūt to varam izdarīt pēc Krievbirznieku (Krievbirzes?) kapusvētkiem?

Pēteris Šķēle jau iet Dieva ceļus. Lūk, mēs – vietējie. Lūcija Broka (Ikauniece), Pēteris Tropiņš (skolā stiprākais puisis), Jānis Bērziņš (Točs), Skaidrīte Zariņa (Kalniņa) dzīvo Madonā. Tad nezināmie tālumnieki. Ināra (?) Samiņa (pieņošana, ja nepareizs vārdiņš), kura mūsu laikā dzīvoja Barkavas – Madonas šosejas malā pie Kujas tilta. Kur Marija Raubiško, manas (Krievbirzes) sādžas puīši – Juris Trops un Viktors Šķēls? Tatjana Šķēle (Ikauniece) dzīvo Ogrē. Tad nu mēģināsim vēlreiz saīksties Degumnieku pamatskolas pirmās 8. kl. skolēni pirms 50 gadiem!

Jūlijs Augusts Trops

Sveikiņi!

Ir pagājis laiciņš, kopš pēdējo reizi tikāmies ar Tevi, lasītāj.

Tāpat vien dzīvoju un kā vienmēr sekoju visam līdzī. Gan bēdājos, gan priecājos. Lielie sniegi tik ātri nokusa, ka nevarēja lāgā izjust pavasari, bet nu vasariņa atnākusi pilnā plaukumā.

Jauki dzīvot te mūsu pagastiņā – viss notiek, dzīve kūsāt kūsā. Ar prieku noskatos, kā viss tiek sakopts un iekopts. Pie skoliņas viss tik skaisti un tīrs, tāpat kluba līzīte ierīkojusi puķu dārzus savam un citu priekam.

Bet, ak vai!

Ka tā pavēroju, cik vienam otram gan iet grūti ar to strādāšanu. Es jau gan nezinu – vai tas bezdarbnieks, vai pabalstu saņēmējs, jo uz pieres jau nevienam tas nav rakstīts. Viendien pat – notupies uz ceļiem pie viena krūmiņa, it kā ravē, it kā lūrē, vai kāds redz, vai nē. Iet garām otrs, trešais, ar visiem jāizrunājās, kāds jāaprunā un šitā mūžīgā taisnības meklēšana! Vienmēr visi vainīgi, tikai mēs paši gan – nekad. Tas jau vairāk attiecas uz sievietēm.

Bet tie veči! Nu tiešām! Es, kā dakterītes Sarmītes kliente, bieži eju garām, visu redzu. Nu tik nespēcīgi, vārgi un lēnīgi ir

tie vīrieši. Vienu blukīti ceļ un liek pusdienu. Kā tad nu ātrāk lai izdara, ja pa vidu jāņem pipauzes un jāuzrauj kārsu partija. Nu jāsaka tā – manā laikā ļaudis strādāja, lai tiktu pie kādas kapeikas, jo par velti nevienam neko nedeļa. Bet tagad šiem vajadzīgs kāds, kas ar rīksti stāv klāt, tak citādi jau laikam nevarēs.

Skolas bērniņi arī, kā noskatos, viens otrs tik pieklājīgi – pasaka man, vecajai Zaplīzei, labu dienu. Citam gan tās lūpiņas tik stipri sakniebtas, toties semočkas gan spļauj tā, ka viss pa gaisu iet. Un izrādās, ka pipauzes ir arī skolnieciņiem. Bariņā vien un pie tam meitenes, iet uz daudzdzīvokļu māju pagalmiem, ka dūmi vien vērpjas. Kur gan vecāki ir tik turīgi, ka var „sīkajiem” smēķus pirkt. Dažs labs taču knapi maizītei var sagarbināt.

Sācies garais brīvlaiks, nu tik ies vajā, jo mūsdienu bērniem lielākajai daļai, sevišķi centra bērniem, nav ko darīt. Dažs teiks, ir brīvlaiks un, lai bērni atpūšas. Protams, protams, bet bija laiki, kad pa dienu vajadzēja izravēt biešu lauku, un tad tikai vakarā varēja atpūsties, lai nākošajā dienā sāktu ravēt jau nākošo lauku, un par baltu velti strādāja vai arī, lai rudenī tiktu pie jaunām drēbēm un pierderumiem skolai. Tādi bija laiki.

Skatos, ka jauki izdomāts galdiņš ar

soliem, kur pasēdēt pretī veikalam. Bet, ak vai! Tā atklātā čurāšana, bļaušana un pat pirmais kautiņš, kas beidzās ar ātro palīdzību!

Tagad pat bija vēlēšanas. Nu tik kūrti tie mūsu ļautiņi! Balsot nenāk, bet pabalstus gan prasa, kurš nu pirmais paspēs. Es, piemēram, balsoju par labāku nākotni. Man nav vienaldzīgs pagasta liktenis. Gribu, lai vēl labāk būtu. Asfaltu gribu, kas kādreiz tika solīts, gribu pārvietoties pa salabotiem ceļiem, negribu redzēt nesmukas, krūmiem aizaugušas ceļmalas. Gribu, lai attīstās tas, kas mums jau ir un gribu, lai nāk klāt vēl daudz kas jauns. Manam mūžam jau pietiks, bet nevaru nedomāt par saviem bērniem un mazbērniem, kas neslaistās apkārt bez darba ar pīpes kātu zobos.

Man dikti gribējās padalīties ar jums savos iespaidos. Tautā saka – nav sliktais bez labā, un tā labā mums ir daudz vairāk. Tas dikti priecē.

Novēlu lai skan līksmas Līgo dziesmas visā pagastā, lai raits dejas solis mūsu dejotājiem Rīgā!

Būsīm smaidīgi! Strādāsim kā bitītes! Un tad jau būs labi. Galvenais – pozitīvas emocijas.

Līdz citai reizei!

Zaplīze

← palika par „mūžīgo studentu”. Arī brāļi Dragūni – Valentīns un Leons. Viņiem bija saimniecības aiz „Ozoliņiem”, pa kreisi no ceļa uz Meirānu kanāla (upes) pusi. Valentīna (varētu būt „Sadalniēki”) māju vietā meliorācija pažēloja – atstāja ozolus, tad „Vientiešos” nav nekādas liecības (varbūt tomēr tā ir liepa un ozols blakus; ozols nesen nolūza – J. A. Trops).

Tur bija sadaliņa (grāvis) starp etnogrāfisko Latgali un Vidzemi. Pār to tad arī 1949. gadā pārgāju, lai dzīvotu un strādātu Vidzemē. Ceru un vēlu latviešu zemnieku jaunajai paaudzei to atkal padarīt par tikpat (vismaz) bagātu, kāda tā bija pirms Krievijas okupācijas pagājušā gadu simteņa 1930. – 1940. g. Lai viela pārdomām un zināšana, ka latvieši to var, paudišu vienu

vien statistikas ziņu. 1939. gadā Krievija (PSRS) Eiropā bija 1. vietā linu ražošanā, 2. vietā bija – LATVIJA. Tad nu aplūkosim kartē, cik zemes ir Krievijai, cik Latvijai. Tas liksies brīnums, ko toreiz varējuši Latvijas zemnieki. Kāpēc lai 21. gadsimta latvietis būtu vājāks un sliktāks?

Pierakstīja **Jūlijs Augusts Trops**

Dzeja

Jūlijs Augusts Trops

...
Kad blakus kupenai
Paša stādītā sniegpulkstenīte
Atver acis,
Iemīļos pēkšņi un karsti.

Kad vasaras krēslā
Uzlec mīlas saule,
Paša sētai matiņai
Pieder mana sirds.

Kad pelēki mitrs
Dvēselē rudens nāk,
Paša krizantēma
Siltu gaismu man dāvā.

Lai neapvainojas
Skarbi daiļās rozēs,
Pelargonijas smaržu pilnā vilnī
No saknēm līdz augstākajam
Ziedam.

Noslēpumainās pujuenes.
Un miljoni, miljoni citu
Dieva skaisto –
Arī jūs gribu!

...
Dzīvei vajadzīgas krāsas
Novembrī pelēki saltā.
Ziedonī visa par daudz,
Un nepaņemam visu,
Ko Dievs devis.
Jāsadala gadalaiki –
Dvēselei jākrāso pašai.

Vēlējums

Pienāk dzīvē laiks –
Smiltiņas sāk birt...
Dvēsele ceļas uz augšu.
Parasti gan –
Viss uz leju.

Tāpēc vienmēr saukšu –
Lai mums mūžīgi
Viss iet uz augšu!

Degumniekos Celtnieku ielā dzīvo **JANĪNA TROPA**. Pirms daudziem gadiem Dubinsku ģimenē daudz brāļu un māsu saimē, piedzima meitiņa Janīna. Tagad Janīna novijusi savu ligzdiņu Celtnieku ielā, kur kopā ar dēlu Jāni vada savas dzīves dienas.

26. aprīlī viņai bija svētku diena. Par labestību, atsaucību un izpalīdzību daudzi pagasta iedzīvotāji var teikt viņai paldies. Aizgājušajā Goda dienā draudzenes grib sveikt ar vārdiem:

*Pavasārī smaržo rīti, novakari,
Lai Tev soļos pavasara prieks,
Lai Tev dzīvē vienmēr saules stari
Gaišus tiltus pāri raizēm liek!*

Sveic: Albīna, Mirdza, Velta

*Bij divas sirdis reiz...
Un liksmē tās, kā divas dziesmas
pēkšņi satikās...
Viens otrā toreiz pavēroties klusi
Un sapratāt, ka laime atnākusi.
Bij divas takas reiz,
Bet tagad tās iet kopā gadu tālēs.*

Mīļi sveicam Zenaidu un Evaldu Tropus Zelta kāzu jubilejā!

Sveic māsa ar ģimeni

9. klašu izlaidumi

Meirānu Kalpaka pamatskolā
14. jūnijā plkst. 18:00

Lubānas vidusskolā
15. jūnijā plkst. 18:00

12. klašu izlaidums

Lubānas vidusskolā
22. jūnijā plkst. 17:00

Gribu izteikt pateicību visiem tiem Madonas autoostas šoferiem, kas apkalpo līnijas: Madona – Zvidziena – Lubāna, Lubāna – Zvidziena – Madona un Degumnieki – Saikava – Madona, Madona – Saikava – Degumnieki.

Īpašs paldies par to, ka man, vecākam cilvēkam, invalīdei, šoferīši autobusu pietur pretī mājai un mani uzņem braukšanai uz Madonu. Tāpat arī, braucot no Madonas, tieku izlaista no autobusa pretī mājai. Liels paldies! Vēlu viņiem laimīgu ceļu!

Velta Šķēle Degumniekos

Apbedīšanas aģentūra „Ozīriss”

- Konsultācijas, kā pareizi kārtot apbedīšanas formalitātes.
- Dokumentu noformēšana.
- **Pilns apbedīšanas serviss**, pakalpojumi kapos, izvadītāji, mūziķi, katafalks.
- Visplašākā zārku izvēle, piegāde mājās.
- **Ekonomiskais** piedāvājums maznodrošinātajiem un pensionāriem.
- Bēru mielasts izvēlēta vietā, mājā, cienasts kapu malā, atbērēm.
- Vainagi, ziedi, zārka floretes, uzraksti lentēm.
- Mirušā nogādāšana morgā **visu diennakti**, sanitāra pakalpojumi.
- Izvadīšanas vietas noformēšana un sagatavošana.
- Kapa vietas labiekārtošana, apzaļumošana, bordas, kapa apmalītes, soliņi.
- Kvalitatīvs darbs.

Saules iela 24, Madona

Diennakts T. – 29123891

Braucieni uz tirgu

Veicam regulārus braucienus uz tirgu – Viļņa (Lietuva), Belostoka (Polija) – ar autobusu (15 vietas). Sīkāka informācija par izmaksām un brauciena laikiem pa telefonu +371 29547447.

KAPUSVĒTKI

Krievbirzes kapos 6. jūlijā.
Plkst. 12:00 Dievkalpojums kapličā

LĪDZJŪTĪBAS

*Tā jau katra gaita –
Vienreiz kaut kur stājas.
Zaļas, smagas velēnas pāri klājas...
Arī tās ir mājas – mūža mājas.
(M. Čaklais)*

MIRUŠI:

Albīna Nagle
(14.10.1924. – 05.04.2013.)

Rita Mikucka
(27.01.1941. – 15.04.2013.)

Andrejs Naglis
(30.06.1951. – 13.05.2013.)

Jānis Uzulnieks
(20.02.1973. – 03.06.2013.)

Izdod Ošupes pagasta pārvalde
Degumnieki. Tel. 64829604

Reģ. apl. Nr. 1640

Atbildīgā par izdevumu **Ilze Purpļeviča**
Tel. 22451599

E-pasta adrese: ilze.purpļevica@inbox.lv
Iespēsts SIA „Erante” tipogrāfijā

Tel. 64860983, 65230116

Tirāža 500 eks.